

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

— Εὐχαριστώ! Η θλίψις μου είνε ισχυρός τερη ἀπὸ τὴ δίψα.

Κι' ἔφυγε.

Ο πατέρας μπήκε ἀτάραχος στὴν αὐλή· πῆρε τὴν θέσιν του στὸ τραπέζι καὶ τὸ γεῦμα ἐτελείωσε μὲ τὴν ἔδια πάντα εὐθυμία...

Τὸ ἔδιο βράδυ πῆρε τὸ χνιό του καὶ πῆγαν μαζὸν στοὺς ἄγρους. Ἐμειναν πολλὲς ὥρες ἔξω ὅταν ἐγύρισαν, ἡ μητέρα τοὺς ἐπερίμενε ἀκόμα.

— Γυναῖκα, ἐπεν ὁ ἀφέντης παίρνοντας τὸ Γιάννη ἀπὸ τὸ χέρι, ἀγκάλιασέ τον, εἰνε ἀτυχος!..

★

Ο Γιάννης δὲν ἐμίλησε πειὰ γιὰ τὴν Ἀρλεζιανή του. Τὴν ἀγαποῦσε ὅμως πάντα καὶ ἵσως ἀκόμα περιστέρο ἀπὸ τότε ποῦ τὸν ἔκαναν νὰ χάσῃ κάθε ἐλπίδα ὅτι μποροῦσε νὰ γείνη δικῇ του. Μόνον ἦταν πολὺ περήφανος καὶ δὲν ἔδειχνε τὸ πόνο του· αὐτὸ τὸ θανάτωσε τὸ δυστυχισμένο παιδί!..

Μερικὲς φορὲς περνοῦσε τὴς ἡμέρες του καθισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ, χωρὶς μιλὰ νὰ βραΐνῃ ἀπὸ τὸ στόμα του... Ἀλλες μέρες πάλι ἐθέριξε μὲ τόση λύσσα, ποῦ μόνος του ἔκανε τέτοια δουλειά, όσοι δέκα δυνατοὶ ἐργάτες.

Στὸ κάθε δειλινὸ ποῦ ἥρχετο ἔπαιρνε τὸ δρόμο τοῦ Arles κι' ἐβάδιξε ὡς ἐκεὶ ποῦ ἔβλεπε νὰ διαγράφωνται στὸν ὄριζοντα τὰ λεπτὰ κωδωνοστάσια... Ἐπειτα ἐγύριξε. Ποτὲ δὲν ἐπῆγε μακρύτερα. Νὰ τὸν βλέπουν πάντα ἔτσι λυπημένο καὶ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τοὺς φίλους του, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπητιοῦ του δὲν ἤξεραν πειὰ τί νὰ κάμουν.

Ἐφοβούντο κανένα δυστύχημα...

Μιὰ φορά, στὸ τραπέζι, ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Ἀκουσε Γιάννη! Ἀν τὴν θέλγησ τόσο πολὺ παιδί μου, νὰ στὴ δώσουμε...

Ο πατέρας ντροπιασμένος ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

Ἐκεῖνος ταράχθηκε, μουρμούρισε μέσ' τὰ δύντια του ὅτι δὲν τὴν θέλει κι' ἐθγῆκε ἔξω.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄλλαξε τὸ τρόπο τῆς ζωῆς του, ὑπεκρίνετο τὸν εὐθυμο γιὰ νὰ καθησυχάξῃ τοὺς γονεῖς του. Τὸν ἔξαναέδαιν στὴ πλατεῖα, στὸ χορό, στὴ ταβέρνα... Στὴς ἐκλογὲς τῆς Fougueille αὐτὸς διηγήθη τὴν φαρανδόλα.

Ο πατέρας ἔλεγε: «Ἐθεραπεύθηκε πειά». Η μητέρα, ὡ! αὐτὴ εἶχε πάντα τοὺς φόβους της καὶ περισσότερον ἀπὸ ἄλλη φορὰ ἐπαγρυπνοῦσε στὸ παιδί της... Ο Γιάννης ἐκοιμάτο μαζὸν μὲ τὸ Πέτρο· ἡ καλὴ μανούλα ἔστησε τὸ κρεβάτι της στὴ κοντωνή τους κάμαρα... Μποροῦσε νᾶχαν τὴν ἀνάγκη της τὴν νύχτα.

Ἡρθε ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἡλίᾳ, προστάτου τῶν νοικοκυρέων. Μεγάλη χαρὰ στὸ σπῆτι... Εἶχαν γεμάτο τὸ τραπέζι φαγητὰ καὶ ἄφθονο κρασὶ καλό, γιὰ ὅλο τὸ κόσμο. Ἐπειτα εἶχαν ρουκέτες, φαναράκια χρωματιστὰ κρεμασμένα στοὺς λωτούς, φωτὶες γιὰ νὰ πηδοῦντε τὰ παιδιά... Πανζουρλισμὸς ἐγίνηκε τὸ βράδυ. Ἐχόρευαν σὰν τρελλοί. Ο Πέτρος καθὼς πηδοῦσε μιὰ φωτὶὰ ἔκαψε τὴ καινούργια του βλοῦζα... Ἀκόμα κι' ὁ Γιάννης ἦταν εὐχαριστημένος. Ηθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ κάνῃ τὴ μητέρα του νὰ

χορέψῃ. Η καῦμένη ἡ γρηθόδλα ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

Τὰ μεσάνυχτα ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦντε. "Ολοὶ των ἥσαν κατακουρασμένοι κι' εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ύπνο.

Ο Γιάννης μόνον δὲν ἔκλεισε μάτι..

Ο Πέτρος, καθὼς ἔλεγε ἀργύτερα, τὸν ἀκούει νὰ κλαίῃ ὅλη τὴ νύχτα. Ω! τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, πόσο θὰ ὑπέφερε!...

★

Κατὰ τὰ ἔημερώματα ἡ μητέρα ἀκούσει καποιον νὰ περνάῃ τὴ κάμαρά της τρέχοντας. Σὰν νὰ προησθάνθη κατὶ κακό φωνάζει :

— Γιάννη, ἐσὺ εἶσαι;

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν ἀπαντᾷ· ἔχει φθάσει ἔως στὴ σκάλα.

Γρίγορα-γρίγορα ἡ μητέρα σηκώνεται :

— Γιάννη ποῦ πᾶς;

Ανεβάνει αὐτὸς στὴ σοφίτα, ἀνεβαίνει κι' αὐτὴ ἀπὸ πίσω του :

— Παιδί μου! Γιὰ τὸν Θεοῦ!

Προφθάνει ἐκεῖνος κλείνει τὴ πόρτα καὶ τραβάει τὸ σύρτη.

— Γιάννη, Γιανάκη μου, τί θὰ κάμης;

Μὲ τὰ γέρικα χέρια της ποῦ τρέμουν φάχνει νὶ βρῆ τὴ κλειδαριά...

Απὸ μέσα ἔνα παράθυρο ἀνοίγει, ἔνας κρύτος ἀκούεται στὴς πλάκες τῆς αὐλῆς κι' ὑστερά τίποτε πειά...

Μόλις πρόφθασε κι' εἶπε τὸ φτωχὸ παιδί :

«Δὲν θὰ τὴ ξαναδῶ... τὴν ἀγαπῶ τόσο!..»

Δὲν μπόρεσε ἡ περιφρόνη νὰ πνίξῃ μέσα τοῦ τὸν ἔρωτα!.. Ω! τί ἀθλιες καρδιές ποῦ ἔχουμε!

Ἐκεῖνο το πρωῒ οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ ρωτοῦσαν ποιὸς μποροῦσε τάχα νὰ φωνάξῃ ἔτσι, ἐκεὶ-κάτω, κατὰ τὸ κτῆμα τοῦ Ἐστέβ... Ήται, στὴν αὐλὴ ἐμπρὸς στὸ γεμάτο αἴματα μαρμάρινο τραπέζι, μιὰ μητέρα μισόγυμνη ποῦ θρηνοῦσε σπαρακτικὰ σφίγκοντας στὴν ἀγκαλιά της τὸ νεκρὸ παιδί της.

ALFONSE DAUDET.

Μετάφραση Ρέας

Μεταξὺ συζύγων.

— Εσύ, ἀνδρούλη μου, δὲν θὰ φάψῃς καμιὰ ἐπιθεώρησι;

— Λέει νὰ τριτώσῃ τὸ καπό; Τὸ τρὸις ἔξαμαρτεν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ...